

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla **felperesnek** az Országos Igazságszolgáltatási Tanács Hivatala Jogi Képviseleti Főosztály által képviselt **alperes** ellen bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti perében a Vas Megyei Bíróság 2009. október 20. napján kelt, 18.P.20.626/2009/14. számú ítéletével szemben az alperes részéről 15. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a megfellebbezett részében helybenhagyja.

A 14.700.- (tizennégyezer-hétszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes keresetében kérte az alperest 2.100.000.- Ft nem vagyoni kára megfizetésére kötelezni. Kamat, illetve perköltség iránti igénye nem volt. Előadta, hogy a kérelem előterjesztése előtt nem sokkal tudta meg, hogy neki összbüntetés jár. Az összbüntetés részére alanyi jog, őt azonban az összbüntetési ítélettel is hátrányos helyzetbe hozták. Az alperesnek róható fel az eljárás késedelme, ezért 21 nappal túltöltötte szabadságvesztés büntetését. Jogos a nem vagyoni kár igénye, mert jogtalanul ült többet a kiszabott ítélethez képest.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A 21 napos túltöltés tényét nem vitatta, azonban álláspontja szerint az összbüntetési eljárás során eljáró bíróságok terhére jogellenes és felróható tevékenység nem állapítható meg. Az összbüntetésbe foglalás iránti kérelem előterjesztéséhez képest egy hónapon belül a bíróságok a kérelmet jogerősen elbírálták.

Figyelemmel arra, hogy az utolsó - összbüntetésbe foglalható - ítélet 2003. május 26. napján emelkedett jogerőre, nem volt akadálya annak, hogy a felperes kérelmét már korábban előterjessze. Ezzel szemben a felperes olyan időben nyújtotta be a kérelmét, hogy a gyors ügyintézés ellenére is az elsőfokú ítélet kézbesítésekor már 4 nap túllülés volt megállapítható. A túllülés így kizárólag a felperes késlekedésével összefüggésben keletkezett. A felperes igénye összegszerűségében is eltúlzott, ha jogalapját tekintve megalapozott is lenne, úgy is legfeljebb 100.000.- Ft-ra tarthatna igényt.

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 245.000.- Ft-ot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét

elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 9.200.- Ft perköltséget, végül megállapította, hogy a felmerült 126.000.- Ft illetéket az állam viseli.

Ítéletének jogi indokolása szerint a felperest a túlülés folytán nem vitathatóan kár érte, mely az alperes eljárásával okozati összefüggésben áll. A bíróság kötelezettsége az összbüntetési eljárás hivatalból való lefolytatása, azt erre irányuló kérelem hiányában is le kell folytatni.

A felperes szabadságkorlátozása pusztán addig lehet jogszerű, amíg az a jogerős ítélet által kiszabott tartamú, az ezt meghaladó korlátozás az alperes ügyintézésétől függetlenül jogszerűtlen.

Téves az az alperesi hivatkozás mely szerint a felperes csak 2008. június 26. napján terjesztette elő összbüntetésbe foglalás iránti kérelmét. Az e kérelmet tartalmazó beadvány 2008. május 13. napján érkezett a városi bíróságra. A városi bíróság május 16. napján intézkedett a priusz beszerzése felől, még május 19. napján megkereséssel élt a felperest fogvatartó büntetés-végrehajtási intézet felé tájékoztatás érdekében. Ezidáig az alperes eljárása a megyei bíróság szerint időszerűnek volt minősíthető.

A büntetés-végrehajtási intézet tájékoztatása május 30. napján érkezett a városi bírósághoz, még az ügy Bk.1045/2008-as számra történő iktatására csak június 13. napján került sor. Ezt követően - a felperes június 26. napján érkezett ismételt kérelme ellenére - a városi bíróság az ügy érdemében ítéletet csak július 4. napján hozott.

A megyei bíróság álláspontja szerint a Pesti Központi kerületi Bíróság megkeresésére már május 16-án, a priusz beszerzésével egyidejűleg sor kerülhetett volna. A május 30. napja és június 13. napja közötti inaktivitás - különösen arra tekintettel, hogy az összbüntetési ítélet már mintegy öt éve meghozható lett volna - indokolatlanul hosszú volt, ésszerű lett volna a Pesti Központi Kerületi Bíróság sürgetése, illetve annak kérése, hogy az ítéleteket akár faxon mihamarabb küldjék meg.

2008. július 4. napjától a városi, illetve a megyei bíróság már valóban gyorsan járt el, e körülmény azonban nem érinti, hogy korábban az összbüntetésbe foglalás iránti eljárás szükségességét nem észlelték, illetve a felperes kérelme beérkezése után az alperes indokolatlanul volt hosszabb ideig inaktív. Mindezek alapján a megyei bíróság megítélése szerint - figyelemmel az Alkotmány 55. § (3) bekezdésében foglaltakra, mely szerint az, aki törvénytelen letartóztatás vagy fogvatartás áldozata volt, kártérítésre jogosult - a felperes keresete egészben alaptalannak nem tekinthető.

A Legfelsőbb Bíróság 2/2006. büntető jogegységi határozata csak 2006. május 5. napjától hatályos, de ez nem függhetett össze az alperesi késlekedéssel, tekintettel arra, hogy az összbüntetésbe foglalás feltételei ettől függetlenül fennállottak. Helyesen hivatkozott ugyanakkor az alperes arra, hogy a felperes maga is kérhette volna az összbüntetésbe foglalás iránti eljárás lefolytatását, figyelemmel arra, hogy összbüntetésbe foglalt ítélete korábban is volt, tisztában lehetett volna az eljárás megindításának feltételeivel, illetve akár védőjétől is felvilágosítást kérhetett volna. Amennyiben a felperes kérelmét előbb terjesztette volna elő, úgy a büntetés túltöltésére minden bizonnyal nem került volna sor. Mindezek alapján a megyei bíróság a Ptk. 340. § (1) bekezdésében foglaltakra

figyelemmel kármegosztást alkalmazott és annak arányát az alperesre terhesebben 70-30%-ban határozta meg.

A 21 nap túltöltésből származó nem vagyoni kár mértékét a megyei bíróság 350.000.- Ft-ban állapította meg. A megyei bíróság e körben figyelemmel volt arra a tényre, hogy a felperest saját előadása szerint sem érte pszichés sérelem, ugyanakkor arra is, hogy külön bizonyításra nem szoruló, köztudomású tény, mely szerint a személyi szabadság hosszabb időtartamú jelentős korlátozása, a börtönviszonyok fizikai és pszichikai vonatkozásban egyaránt megterhelőek és általában károsak. A megyei bíróság nézete szerint a 350.000.- Ft 70%-a, azaz 245.000.- Ft az az összeg, amely a felperest ért sérelem reparálására alkalmas.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Másodlagosan a felperesre terhesebb kármegosztás alkalmazását, a felperes perköltségben való marasztalása mellett.

Kifejtette, hogy a megyei bíróság olyan kötelezettség teljesítését várta el az alperestől, amelyet egyetlen jogi norma sem ír elő. Emiatt az elsőfokú ítélet megalapozatlan. A felperes 2003. május 26-ai jogerős elítélésekor nem volt helye összbüntetésbe foglalásnak, annak alapját a 2/2006. Büntető Jogegységi Határozat teremtette meg. Ez ugyanakkor nem teremtett olyan általános kötelezettséget, mely szerint valamennyi esetlegesen érintett ügyet hivatalból tekintsen át a bíróság. A jogegységi határozat megszületésekor az alperesnek nem voltak olyan információk a birtokában, amelyek alapján intézkedni tudott volna a felperes ügyében.

A felperes kérelmének megfelelően az alperes haladéktalanul lefolytatta az eljárást. A túltöltés okai nem a késedelmes bírósági ügyintézésben, hanem az összbüntetési eljárás lefolytatása iránti kérelem időzítésében, a rendkívül méltányos elengedésben, illetve az összbüntetési ítélet elleni fellebbezésben rejlenek.

Tévesek azok az ítéleti megállapítások, mely szerint az összbüntetési ítélet már öt éve meghozható lett volna, illetve az alperes inaktivitására való hivatkozás. Téves továbbá az a jogi álláspont is, mely szerint az összbüntetésbe foglalás feltételei a 2/2006. Büntető Jogegységi Határozattól függetlenül fennállottak.

Az összbüntetésbe foglalás iránti eljárás során az alperes úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, a túlülés nincs okozati összefüggésben az alperes ügyintéző tevékenységével.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Megismételte, hogy ő alapvetően nem kártérítést akart, hanem, a túltöltés beszámítását egy másik büntetésébe.

A fellebbezés az alábbiak szerint **nem alapos**.

Az ítélet tábla a megyei bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el és azt érdemben - az alábbi eltérő jogi indokok alapján - megalapozottnak ítélte.

A Magyar Köztársaság Alkotmányának (továbbiakban: alkotmány) 55. § (3) bekezdése kimondja, hogy az, aki törvénytelen letartóztatás vagy fogvatartás áldozata volt, kártérítésre jogosult.

Az alkotmány 70/K. § szakasza értelmében az alapvető jogok megsértése miatt keletkezett igények, továbbá a köteleességek teljesítésével kapcsolatban hozott állami döntések elleni kifogások bíróság előtt érvényesíthetők.

A személyes szabadságtól való megfosztás abban az esetben törvénytelen (jogellenes, önkényes), ha nem a törvényben meghatározott okból és nem a törvényben meghatározott eljárás alapján történt. Az alkotmányos alapjognak ezért a megsértéséért az alkotmány rendelkezéseiből folyóan kártérítési igény keletkezik, amely a bíróság előtt érvényesíthető. E kártérítési igény érvényesítésénél irányadó anyagi szabályokat a polgári törvénykönyv (1959. évi IV. törvény, továbbiakban: Ptk.) szerződésen kívüli kárfelelősségről szóló rendelkezései tartalmazzák. [66/1991. (XII. 21.) AB határozat]

Az alapjogoknak van egy Alkotmányban megfogalmazott területe - a személyi jogok, a személyhez fűződő jogok, a személy autonómiáját biztosító jogok -, amelyhez nem minden esetben kapcsolódik külön törvény. Ezeket a jogokat a Ptk. szinte teljes egészében szabályozza.

A Ptk. általi védelem valójában olyan, az alapjogok megsértése esetére szóló igények bíróság általi orvoslását jelenti, ami az Alkotmány 70/K. §-a alá sorolható.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. § szakasza értelmében a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen (...) a személyes szabadság jogellenes korlátozása.

A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

Vagyoni kártérítésre tehát akkor van mód, ha a személyhez fűződő jogsérelem - az amiatt előállott nem vagyoni kár - vagyoni eszközökkel csökkenthető, esetleg kiküszöbölhető. Azt, hogy a kártérítés feltételei fennállnak-e, a szerződésen kívül okozott károkra vonatkozó rendelkezések szerint kell vizsgálni, az ott kifejtettek tehát ilyenkor is irányadók.

Az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének akkor van helye, ha a kártérítés általános [Ptk. 339. § (1) bekezdés] és különös [Ptk. 349. § (1) bekezdés] feltételei fennállnak. A Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló kártérítési felelősségnek három együttes előfeltétele van: a jogellenes magatartás, a kár, valamint a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés. Ezen túlmenően a Ptk. 349. § (1)-(3) bekezdései alapján a kártérítési felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. E feltételek konjunktívak, tehát együttesen kell mindegyiknek

fennállnia. Amennyiben bármelyik feltétel hiányzik, a kártérítési felelősség megállapítására nem kerülhet sor.

Az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének feltétele, hogy a kárt államigazgatási jellegű tevékenységgel okozzák, azaz károkozásnak az államigazgatási szerv közhatalmi szerepével kell kapcsolatban lennie. Csak olyan kár megtérítéséről lehet szó, amely a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező, intézkedő tevékenységével, illetve ennek elmulasztásával függ össze. E körben nemcsak aktív, hanem passzív magatartás, vagyis mulasztás is megalapozhatja a kártérítési felelősséget.

Az ítélet tábla nem értett egyet az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával, mely szerint a felperes kártérítési igénye - egy az alkotmányon alapuló alapjog közvetlen sérelmére alapított - alanyi jog lenne. Fent kifejtettek alapján megállapítható, hogy az alkotmányos alapjogokból levezethető jogsérelem esetére az anyagi jogi szabályokat a Ptk. tartalmazza, azaz a szerződésen kívüli kártérítés szabályainak alkalmazásával van lehetőség a sérelem elszenvedése miatt keletkezett igény megítélésére.

Az elsőfokú bíróságnak a felperesi kártérítési igény alaposságának elbírálása során tehát vizsgálnia kellett volna a kártérítés általános és különös feltételeinek fennállását.

Elengedhetetlen a magatartás és a kár közötti oksági kapcsolat, mint ahogy az általános vagy különös kártérítési normák elvárásait kielégítő felróhatóság léte is. Szükséges, hogy a kárt okozó magatartás valamely személyhez fűződő jog megsértéséből származzék. A nem vagyoni kártérítés intézményénél ugyanis nincs vagyoni kár. A jogellenesség alapja ennél fogva itt nem is a károkozás, hanem a személyhez fűződő jogsértés. A jogellenesség tehát a Ptk. 75. § (1) bekezdéséből következik: nevezetesen abból, hogy a személyhez fűződő jogok a törvény védelme alatt állnak, s azt mindenki köteles tiszteletben tartani. A kártérítés általános feltételei közül a negyedik nélkülözhetetlen elem a kár bekövetkezése. A Legfelsőbb Bíróság által követett és elfogadott gyakorlat megköveteli a nem vagyoni kár bekövetkeztének vizsgálatát, ami arra ad választ, hogy a felrótt magatartás eredményeként - adott esetben a kívülvilágban is észlelhető módon - csökkent-e a személy testi vagy lelki életminősége. Amennyiben igen, tehát a személyhez fűződő jog megsértése nyomán valamilyen pótolandó hiány keletkezett, úgy megállapítható a nem vagyoni kár, és megalapozott az e tárgyú igény.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta valamennyi hivatkozott feltétel vizsgálatát. Az ítélet indokolásából az derül ki, hogy nem tartotta szükségesnek a kár bizonyítását, álláspontja szerint nem vitatható, hogy a túlulás folytán a felperest kár érte. Fentiekre figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, mikor nem vonta mérlegelése körébe a felperes nyilatkozatát, mely szerint őt alapvetően nem vagyoni kár nem érte. Nem is kártérítést szeretett volna elsődlegesen, hanem a túlulás beszámítását. Kizárólag azért kért kártérítést, mert azt a tájékoztatást kapta, hogy ebben az esetben beszámításnak nincs helye, ellenben ilyen igénnyel fordulhat a bírósághoz. Figyelemmel arra, hogy a jelen ügyben nem volt bizonyítható - nem is volt ilyen irányú hivatkozás -, hogy a felperes testi, lelki életminősége a túlulással okozati összefüggésben bármilyen módon csökkent volna, a kártérítés általános feltételei közül a kár bekövetkezése hiányzott. Tekintettel arra, hogy e feltételek konjunktívák, bármelyik feltétel hiánya esetén a kártérítési felelősség megállapítására nem kerülhetett volna sor.

Figyelemmel azonban arra, hogy az alperes sem ellenkérelmében, sem fellebbezésében nem vitatta a kár bekövetkeztét, kizárólag a jogellenesség, illetve felróhatóság körében fejtette ki álláspontját, ezen okból a kereset elutasításának a másodfokú eljárásban nem volt helye. (Pp.253.§./3/ bekezdés első fordulata)

Az ítélet tábla nem osztotta az alperesnek a kármegosztás arányának a megváltoztatására vonatkozó fellebbezési érvelését. Töretlen a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy a nem vagyoni kár megállapításakor nincs helye kármegosztásnak, figyelemmel arra, hogy nem vagyoni hátrány keletkezése esetén - a jogalapot teremtő személyiségi jogsértésre tekintettel - nincs olyan összecszerűen kifejezhető kár, amelynek egy része a károsultra lenne hárítható.

Felperesi fellebbezés hiányában azonban az ítélet tábla ezt nem mellőzhette. Mindemellett a nem vagyoni kártérítés megállapítása körében is mérlegelni kell az összes körülményt, az ilyen jellegű károsodás esetén is terheli a károsultat a Ptk. 340. § (1) bekezdésében meghatározott kárelhárítási és kárcsökkentési kötelezettség. E kötelezettség elmulasztása esetén az elszenvedett fizikai és lelki sérüléseket kiegyensúlyozó, az elvesztett életlehetőségeket helyettesítő kompenzáció csak olyan mértékű lehet, amely a kötelezettségszegés tényét és következményeit mérlegelve csökkentett mértékben nyújt más nemű - pénzbeli - előnyt.

A hatályos büntető jogszabályok értelmében az elítéltnak nem kötelezettsége, hanem törvényes joga az, hogy összbüntetési eljárást kezdeményezzen. E jog gyakorlása nincs határidőhöz kötve. Azt az elítélt terhére róni, hogy nem korábban terjesztett elő ilyen irányú kérelmet, minden jogi alapot nélkülöz. Az sem vehető a felperes terhére figyelembe, hogy az alapelvi szinten rögzített jogorvoslathoz való jogával élve fellebbezést jelentett be az elsőfokú összbüntetési ítélet ellen, ami a túltöltés időtartamának megnövekedését eredményezte.

A jogellenesség körében tévesen vette az elsőfokú bíróság figyelembe az alperes terhére az összbüntetési eljárás hivatalbóli lefolytatásának hiányát, a hosszabb inaktív időszakot, valamint az eljárás bizonyos hiányosságait.

A 2/2006. Büntető Jogegységi Határozat megjelenését megelőzően nem volt olyan jogi helyzet, amely alapot adott volna az összbüntetési eljárás lefolytatására, figyelemmel arra, hogy a felperes a 2002. december 3. napján - büntetését kitöltve - szabadult a korábbi összbüntetéséből. Az összbüntetésbe foglalás feltételei - az akkor hatályos jogszabályok értelmében - addig álltak fenn, amíg egyik büntetést sem hajtották teljesen végre, illetve a végrehajtásuk folyamatos volt. Ezzel szemben a felperest korábbi összbüntetésének kitöltéséhez képest 5 hónappal később ítélték el jogerősen, azaz a folyamatos végrehajtás feltételei a vonatkozásában hiányoztak.

A 2/2006. Büntető Jogegységi Határozat annyiban változtatott a korábbi szabályozáson, hogy kimondta, az összbüntetésbe foglalásnak nem törvényi feltétele a büntetések folyamatos végrehajtása. Ha a terheltet feltételes szabadság tartama alatt olyan cselekmény miatt ítélik jogerősen végrehajtandó szabadságvesztésre, amelyet a korábbi ítélet jogerőre emelkedése előtt követett el, a büntetéseket összbüntetésbe kell foglalni arra tekintet nélkül, hogy az újabb büntetést fogamatba vették-e vagy sem.

Ezen a jogi alapon az összbüntetésben foglalás feltételei a felperes vonatkozásában csak 2006. május 5. napja után nyíltak meg. Így nem releváns az az ítéleti hivatkozás sem, mely szerint a felperes által 2003. január 16. napján, majd 2003. április 18. napján ismételt előterjesztett kegyelmi kérelem vizsgálata kapcsán a városi bíróságnak észlelnie kellett volna az összbüntetésbe foglalás lehetőségét. Ez már csak azért sem igaz, mert az utóbb összbüntetésbe foglalt alapítélet csak 2003. május 26. napján emelkedett jogerőre.

Fenti jogszabályi változás ugyanakkor nem rótt a bíróságokra olyan kötelezettséget, hogy valamennyi a jogszabályváltozással érintett ügy tekintetében hivatalból vizsgálják az összbüntetésbe foglalás feltételeit. E körben osztotta az ítélőtábla az alperesi érvelést, ez nem volt elvárható a bíróságoktól és ilyen kötelezettséget a jogalkotó sem teremtett. E tekintetben tehát nem állapítható meg mulasztás az alperes oldalán.

Nem osztotta a megyei bíróság érvelését az ítélőtábla az alperes eljárásbeli inaktivitása vonatkozásában sem. A bírósági gyakorlatot ismerve, e körben az ilyenkor szokásos eljárásnak megfelelően, szakszerűen járt el a városi bíróság. A megkért iratok beérkezésének rövid úton való sürgetése nem jogszabályi kötelezettség, a bíróságot e körben mulasztás nem terheli. Megállapítható, hogy a megkért - és az érdemi döntéshez elengedhetetlen - iratok beérkezését követően a bíróság még aznap ítéletet hozott.

Az ítélőtábla álláspontja szerint ugyanakkor mulasztott a városi bíróság, mikor a Be. 574. § (3) bekezdésében rögzített lehetőséggel nem élt és a rendelkezésére álló adatok alapján - legkésőbb az elsőfokú összbüntetési ítélet meghozatalával egyidejűleg - nem rendelkezett az alapítélettel kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának a félbeszakítása felől.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 574. § (3) bekezdése értelmében annak közlése végett, hogy az elítélt az összbüntetési ítélet alapjául szolgáló szabadságvesztés büntetésekből mennyi időt töltött ki, a bíróság megkeresi a büntetés-végrehajtási intézetet, és ha a kapott tájékoztatás alapján indokolt, az alapítételek szerinti szabadságvesztések végrehajtását félbeszakítja. Az összbüntetési ítéletnek az összbüntetésbe foglalt szabadságvesztések végrehajtásának félbeszakításáról szóló rendelkezése fellebbezésre tekintet nélkül végrehajtható.

A jogszabályhelyhez fűzött indokolás rögzíti, hogy az új szabályozás a „túltöltés” veszélyét hivatott csökkenteni. A bíróság - azonnal végrehajtható határozattal - a végrehajtási adatok tükrében rendelkezhet a végrehajtás félbeszakításáról, amely döntés fellebbezésre tekintett nélkül végrehajtható, a fogvatartó intézetnek haladéktalanul szabadítania kell az elítéltet.

A városi bíróságnak a rendelkezésére álló adatokból ismernie kellett, hogy a felperes a korábbi összbüntetését (3 év 6 hónap) teljes egészében kitöltötte, még a 2 év 6 hónap tartamú újabb szabadságvesztés büntetést 2007. február 13. napján vették foganatba. Az összbüntetési ítélet meghozatalának napján, azaz 2008. július 4. napján az elítélt a két büntetésből már összesen ~ 4 év 11 hónapot kitöltött. Mindezek alapján elvárható lett volna a városi bíróságtól, hogy figyelemmel a Be. 574. § (3) bekezdésben foglaltakra, a szabadságvesztés büntetés végrehajtását - a túltöltés elkerülése érdekében - félbeszakítsa. E jogi eszköz adott volt, azonban ezzel a városi bíróság nem élt. Az

ítélőtábla szerint ezen alperesi mulasztás az amely az alperes jogellenes magatartását megalapozza.

Az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozata nyomán az ítélkezési gyakorlat megfelelően kialakította a nem vagyoni kártérítés összege megállapításának elvi alapjait és szempontjait, tág teret adva a bírói mérlegelésnek. E szerint a kárpótlás összegét úgy kell meghatározni, hogy az - az eset összes egyedi körülményét figyelembe véve és mérlegelve - alkalmas legyen arra, hogy a pénzzel nem mérhető hátrányokat másnemű, pénzbeli előnyök nyújtásával hozzávetőlegesen kiegyensúlyozza. A bírói becslés korlátja a józan mértéktartás, a hasonló tényállású ügyekben azonos időszakban történt káresetek kapcsán megítélt nem vagyoni kárpótlási összegek, a károsultak közötti indokolatlan különbségtétel elkerülése. Mindezek alapján az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított 245.000.- Ft összegű kártérítés alkalmas a felperest ért sérelmek reparálására.

Mindezekre tekintettel - fent kifejtett eltérő indokolással - az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Pp 253. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

A peres eljárásban az alperest teljes személyes illetékmentesség illette meg az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján, ezért a felmerült fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékben az állam viseli.

Győr, 2010. évi szeptember hó 23. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr. Szalay Róbert sk.
bíró